

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 9Co/422/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7912212702
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 08. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dana Popovičová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7912212702.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dany Popovičovej a členiek senátu JUDr. Viery Bodnárovej a JUDr. Andrey Galdunovej v spore žalobkyne: C. T.-G., L.. XX.XX.XXXX, J. E. T., B. XXX/XX, zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Ján Tokár, s.r.o., so sídlom v Košiciach, Werferova 1 proti žalovanému: TESCO STORES SR, a.s., so sídlom v Bratislave, Kamenné nám. 1/A, IČO: 31 321 828, zastúpeného TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pajštúnska 5, o 823,74 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Trebišov zo dňa 29. mája 2018 č.k. 14C/107/2012 - 228 takto

rozhodol:

I. M e n í rozsudok tak, že žalovanému ukladá povinnosť zaplatiť žalobkyňi 823,74 eur spolu s 9 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 762,- eur od 02.07.2012 do zaplattenia a spolu s 8,75 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 61,74 eur od 02.10.2012 do zaplattenia, to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. P o t v r d z u j e rozsudok v zostávajúcej zamietajúcej časti.

III. Žalobkyňa má nárok na náhradu trov prvostupňového a odvolacieho konania voči žalovanému v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Trebišov (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala voči žalovanému zaplattenia 823,74 eur s príslušenstvom. Žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % voči žalobkyňi.

2. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní a po právnom posúdení vec v zmysle § 415, § 420 ods. 1, 3, § 420a ods. 1. a § 444 Občianskeho zákonníka, § 1, § 3 ods. 1, 2 zákona č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia a zmeny ďalších právnych predpisov (ďalej len „zákon č. 437/2004 Z.z.“), vychádzajúc z právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v uznesení zo dňa 24.03.2015 č.k. 1Co/532/2014 - 161 dospel k záveru, že pokiaľ žalobkyňa sa domáha voči žalovanému zaplattenia 823,74 eur s prísl. z dôvodu náhrady škody na zdraví titulom bolestného, jej žaloba nie je opodstatnená.

3. V odôvodnení rozsudku konštatoval, že žalobkyňa nárok na náhradu škody voči žalovanému odôvodnila tým, že dňa 28.04.2012 v čase okolo 10,45 hodine pri odchode z Hypermarketu TESCO v Trebišove utrpela úraz, keď vrazila do sklenených dverí, otvárajúcich sa na fotobunku. Predmetné sklenené dvere sa nachádzajú na mieste vedúcom smerom k eskalátorom, ktoré ústia v podzemných garážach. Pri prestupovaní uvedených dverí nedošlo k ich otvoreniu, v dôsledku čoho narazila hlavou do nich. Utrpela zranenie - fraktúru nosovej kosti s jej posunom. Navrhovateľka uviedla, že si nevšimla, že

by sklenené dvere boli zatvorené, pričom senzor alebo mechanizmus dverí zlyhal a neotvoril posúvacie dvere. Podľa názoru navrhovateľky predmetné posuvné priehľadné dvere mali byť primerane označené v úrovni očí tak, aby spĺňali kritéria nariadenia vlády SR č. 391/2006 Z.z. o minimálnych bezpečnostných a zdravotných požiadavkách na pracovisko. Opomenutie tejto povinnosti zo strany odporcu malo za následok vznik škody na zdraví navrhovateľky, preto uplatnila nárok na náhradu za bolesť v zmysle zákona č. 437/2004 Z.z. vo výške 755,- eur, náklady vynaložené na uplatnenie pohľadávky vo výške 68,74 eur, náhradu nákladov za vydanie lekárskeho posudku vo výške 7,- eur a náhradu za odmenu za poskytnuté právne služby v súvislosti so spísaním výzvy na úhradu bolestného vo výške 61,74 eur. Celkovo uplatnila náhradu škody vo výške 823,74 eur s príslušenstvom.

4. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní vzal za preukázané, že na predmetných dverách, do ktorých mala žalobkyňa naraziť, nebola hlásená porucha, a to pred udalosťou dňa 28.04.2012 a ani po nej. Na všetkých dverách vrátane sporných dverí bola v pravidelných intervaloch vykonávaná servisná kontrola servisnou spoločnosťou SPEDOS Slovensko s.r.o. Po udalosti zakladajúcej nárok na náhradu škody boli dvere uvedené do funkčného stavu údržbárom, ktorý mechanickým spôsobom odstránil závalu a dvere sfunkčnil. Dvere sa nedali otvoriť z dôvodu, že boli „vyhodené z koľajničky“, čo sa mohlo spôsobiť prudkým nárazom do dverí, iná závala na dverách zistená nebola. Súd prvej inštancie tak vykonaným dokazovaním nemal preukázané, že by na dverách bola zistená mechanická alebo elektronická porucha, ktorej opravu by bolo potrebné a nevyhnutné riešiť prostredníctvom servisnej spoločnosti. Elektronické poruchy sú odstraňované len zmluvnou spoločnosťou.

5. Súd prvej inštancie mal tiež za preukázané, že servisná spoločnosť SPEDOS Slovensko s.r.o. kvôli zvýšeniu bezpečnosti zákazníkov učinila nadštandardné opatrenia, legislatívne nevyžadované, spočívajúce v tom, že nastavený cyklus preventívnych prehliadok automatických dverí bol 2 x v roku a automatické dvere boli zabezpečené dvomi kombinovanými radarmi aj napriek tomu, že pôvodné vybavenie automatických dverí zodpovedalo príslušným normám. Radary zabezpečujú minimálne riziko pri prechode automatickými dverami a pri pohybe okolo nich. Na dverách sú nainštalované dva senzory, senzor zatvárania dverí a senzor pohybu. Prvý senzor má dva lúče, jeden vo vzdialenosti 5 cm od dverí do oboch strán a druhý do 20 cm od dverí. Vytvára sa tak priestor okolo pol metra, a ak by sa niekto v danom priestore nachádzal, dvere by sa nezatvorili. Druhý senzor - pohybuje je nastavený tak, aby približne priestor 2,5 m do oboch strán bol pokrytý na otváranie dverí. Je nastavený na pohyb, nie na prekážku, teda ak niekto v danom priestore zostane stáť, senzor na neho nereaguje a dvere sa zatvoria. Pri prudkom pohybe dvere potrebujú určitý čas na reakciu, teda na otvorenie. Zároveň senzor je nastavený do takej vzdialenosti, aby nereagoval na pohyblivé eskalátory.

6. Z uvedených zistení súdu vyplynul záver, že predmetné dvere boli funkčné, bez závad a to, že sa v daný okamih neotvorili, nebolo spôsobené žiadnou poruchou mechanickou ani elektronickou. Žalovaný tak splnil všetky povinnosti vyplývajúce zo zabezpečenia bezpečnosti prevádzky zariadenia.

7. V tej súvislosti súd prvej inštancie konštatoval, že chýba prvý predpoklad uplatnenia náhrady škody v zmysle § 420 Občianskeho zákonníka, ktorým je porušenie povinnosti zo strany žalovaného. Bez splnenia tohto predpokladu nemožno nárok žalobkyne na náhradu škody v zmysle § 420 Občianskeho zákonníka považovať za odôvodnený.

8. Pokiaľ ide o konanie žalobkyne, súd prvej inštancie z jej výpovede zistil, že po odchode z Hypermarketu stála v časti pri madlách eskalátora, kde sa zastavila a povedala synovi, že sa vráti naspäť, a ako tam stála, otočila sa a vrátila sa späť. Z uvedeného popisu udalosti v nadväznosti na popis fungovania jednotlivých senzorov dverí súd dospel k záveru, že žalobkyňa nebola v dosahu senzora zatvárania dverí (5 - 20 cm od dverí), preto sa dvere zatvorili. Stála v dosahu senzora pohybu (2,5 m od dverí v časti začiatku eskalátora), pričom v danom priestore už senzor reaguje. Z dôvodu, že žalobkyňa najprv stála (senzor nereaguje na prekážku ale na pohyb) a následne sa otočila a vykonala pohyb smerom k dverám, senzor nestačil reagovať a dvere sa nestihli otvoriť. Súd bol toho názoru, že v dôsledku rýchlej reakcie žalobkyne, ktorá po tom, čo stála a následne urobila náhly pohyb smerom k predmetným dverám, do týchto narazila a utrpela úraz. Toto konanie žalobkyne a nadväzujúcej reakcie resp. nereakcie dverí, nemožno klásť za vinu žalovanému. Žalovaný nezavinil, že dvere sa neotvorili a že žalobkyňa nárazom do dverí utrpela úraz. Žalobkyňa tesne pred nárazom do dverí, týmito krátko

predtým vychádzala von smerom k eskalátorom, bola si preto vedomá toho, že sa tam nachádzajú sklenené dvere, avšak v dôsledku jej nedostatočnej pozornosti zaoberajúc sa myšlienkou, že zabudla niečo kúpiť, nevenovala dostatočnú pozornosť priestoru pred sebou. Hypermarket Tesco v Trebišove žalobkyňa nenavštívila prvýkrát (čo je zrejme aj z výpovede), vedela o tom, že smerom k eskalátorom stoja sklenené dvere, ktoré sú opatrené senzorom, ktorý reaguje na pohyb, pričom aj takáto elektronika, ktorou sú vybavené pohyblivé dvere si vyžaduje nevyhnutný čas, po uplynutí ktorého sa dvere po zachytení pohybu otvoria. Podľa názoru súdu prvej inštancie žalobkyňa v danom prípade si nepočínala tak, aby ku škode nedošlo, teda len v dôsledku jej nepozornosti došlo k úrazu.

9. Súd prvej inštancie sa zaoberal aj otázkou, či žalovaný splnil všetky povinnosti vyplývajúce mu zo zabezpečenia bezpečnosti prevádzky, a to konkrétne z ust. § 2 ods. 2 písm. d) zákona č. 124/2006 Z.z. o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zák.č. 124/2006 Z.z.“).

10. V tej súvislosti vychádzajúc aj z komentára k tomuto zákonu a čl. 1 ods. 3 Smernice Rady 89/391/EHS, Dohovoru MOP č. 155 z roku 1981 konštatoval, že pôsobnosť zákona č. 124/2006 Z.z. sa vzťahuje na služobné pomery a štátno-zamestnanecké pomery, pracovnoprávne vzťahy prokurátorov, profesionálnych vojakov, príslušníkov Slovenskej informačnej služby, Národného bezpečnostného úradu, zamestnancov štátnej správy a ďalších ohľadom priestorov a pracovísk, pracovných prostriedkov, stavebných objektov, technológií, pracovných postupov a pod. v pôsobnosti zamestnávateľa. Potrebné opatrenia na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci musí sústavne vykonávať každý zamestnávateľ, ktorý zamestnáva čo len jedného zamestnanca a každý zamestnanec. Povinní sú vykonávať ich pri všetkých nimi zabezpečovaných činnostiach, na všetkých riadiacich stupňoch a súčasne zásadne vždy vopred tak, aby sa zaručil požadovaný stupeň ochrany telesnej a duševnej integrity zamestnanca. Do vymedzeného okruhu osôb, na ktoré sa tento zákon vzťahuje, však nepatria osobné a nepracovné aktivity, napríklad súkromne práce na záhrade, chalupe, rodinnom dome, ani záujmová činnosť. Nepatrí sem ani vlastná umelecká produkcia (výkon) v najužšom význame slova. Právna úprava v nevyhnutnom rozsahu sa vzťahuje na osoby, ktoré sa s vedomím zamestnávateľa zdržiavajú na jeho pracoviskách a v jeho priestoroch. Na základe takto vymedzenej pôsobnosti súd prvej inštancie bol toho názoru, že zák. č. 124/2006 Z.z. nemožno na daný prípad aplikovať.

11. Pokiaľ ide o nariadenie vlády Slovenskej republiky č. 391/2006 Z.z., ktorým sa vykonáva ust. § 13 ods. 4 zák.č. 124/2006 Z.z. (príloha č. 1, čl. 11, bod 11.2) súd prvej inštancie uzavrel, že označenie dverí malým trojuholníkom, ktorý označoval smer otvárania dverí, považoval za dostatočné. Uviedol, že okrem tohto označenia dverí (malým trojuholníkom) prostriedkom dverí prechádza biely rám, ktorý je zjavne viditeľný práve pri zatvorených dverách. Ak by žalobkyňa venovala dostatočnú pozornosť pri prechádzaní dverí, k úrazu by nemohlo dôjsť narazením do nich. Súdu sa javilo potrebné uviesť, že aj v prípade, pokiaľ by boli dvere na úrovni očí označené aj iným spôsobom, tak ako to deklaroval právny zástupca žalobkyne, ani takéto označenie by nebolo dostačujúce v prípade, pokiaľ by osoba prechádzajúca dverami nevenovala dostatočnú pozornosť pri ich prechádzaní (napr. sklopený zrak).

12. V súvislosti s aplikáciou ust. § 420a ods. 1 Občianskeho zákonníka na daný prípad súd prvej inštancie konštatoval, že pri naplnení zodpovednosti podľa tohto zákonného ustanovenia musí byť medzi oboma skutočnosťami príčinná súvislosť. Dôkazné bremeno spočíva na poškodenom. Príčinná súvislosť nie je daná vtedy, ak je daný liberačný dôvod uvedený v ods. 3 t.j. ak škoda bola spôsobená neodvratiteľnou udalosťou, ktorá nemá pôvod v prevádzke, alebo ak škoda bola spôsobená vlastným konaním poškodeného.

13. Nakoľko v danom prípade nebolo preukázané porušenie povinnosti zo strany žalovaného a nebola preukázaná ani príčinná súvislosť medzi vznikom škody a porušením povinnosti zo strany žalovaného, žalobu zamietol. Z tohto dôvodu sa výškou škody, aj keď na jej výšku zamerlal dokazovanie, nezaoberal.

14. O trovách konania rozhodol v súlade s § 255 ods. 1 C.s.p. a úspešnému žalovanému priznal plnú náhradu trov konania voči neúspešnej žalobkyne.

15. Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podala odvolanie žalobkyňa z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. d), f), g) a h) C.s.p. a odvolaciemu súdu navrhla, aby rozsudok zmenil a žalobe vyhovel. V dôvodoch odvolania nesúhlasil s názorom súdu prvej inštancie, že na daný prípad nie je možné aplikovať ust. § 2 ods. 2 písm. d) zák.č. 124/2006 Z.z. a v tej súvislosti poukázala na to, že sám súd prvej inštancie v odôvodnení konštatoval, že toto ustanovenie sa vzťahuje aj na osoby, ktoré sa s vedomím zamestnávateľa zdržiavajú na jeho pracoviskách a v jeho priestoroch. Rozhodnutie pokladá za zjavne arbitrárne. Vytkla súdu prvej inštancie, že nevysvetlil svoj záver o tom, prečo pokladal označenie priehľadných dverí malým trojuholníkom za dostačujúce. V tej súvislosti sa ani nevyporiadal s argumentáciou žalobkyne, ktorú zjavne odignoroval. Poukázala tiež na to, že sám žalovaný po úraze dodatočne opatril priehľadné dvere bielym prerušovaným pruhom vo výške očí, čo nasvedčuje tomu, že sám priznal svoju chybu. Súd prvej inštancie si osvojil čiru špekuláciu žalovaného o tom, že žalobkyňa nevenovala dostatočnú pozornosť pri prechádzaní dverí. Nesúhlasila ani s úvahou súdu prvej inštancie, že aj primerané označenie by bolo nedostačujúce, keďže žalobkyňa nevenovala pri prechádzaní dverami tomu dostatočnú pozornosť. Nesúhlasila ani s rozhodnutím o trovách konania, keď súd prvej inštancie na daný prípad neaplikoval ust. § 257 C.s.p. a v tej súvislosti poukázala na to, že žalovaný sa dal zastúpiť advokátskou kanceláriou, ktoré trovy nepovažuje za účelne vynaložené.

16. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací preskúmal napadnutý rozsudok a konanie mu predchádzajúce podľa § 379 v spojení s § 380 C.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania postupom podľa § 385 ods. 1 C.s.p. a dospel k záveru, že v danom prípade nie sú splnené podmienky pre potvrdenie rozsudku a ani pre jeho zrušenie, preto rozhodnutie zmenil.

17. Odvolací súd je v prejednávanej veci toho názoru, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie nemožno považovať za správne, pretože súd vec nesprávne právne posúdil, keď na správne zistený skutkový stav neaplikoval správnu právnu normu.

18. Právne posúdenie veci je všeobecne nesprávne, ak súd posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá, alebo právnu normu, síce správne určenú, nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval.

19. Súd prvej inštancie po zistení skutkového stavu a po vyvodení skutkových záverov na daný prípad aplikoval ust. § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka upravujúce všeobecnú zodpovednosť, keď dospel k záveru, že ust. § 420a Občianskeho zákonníka, ktoré opravuje osobitnú zodpovednosť za škodu spôsobenú prevádzkovou činnosťou na daný prípad nedopadá.

20. Podľa § 420a ods. 1 Občianskeho zákonníka každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobí inému prevádzkovou činnosťou.

21. Podľa § 420a ods. 2 písm. a) Občianskeho zákonníka škoda je spôsobená prevádzkovou činnosťou, ak je spôsobená činnosťou, ktorá má prevádzkovú povahu, alebo vecou použitou pri činnosti.

22. Podľa § 420a ods. 3 Občianskeho zákonníka zodpovednosti za škodu sa ten, kto ju spôsobil, zbaví, len ak preukáže, že škoda bola spôsobená neodvratiteľnou udalosťou nemajúcou pôvod v prevádzke alebo vlastným konaním poškodeného.

23. Vyššie cit. ust. § 420a Občianskeho zákonníka upravuje jeden z prípadov osobitnej zodpovednosti za škodu, ktorá sa viaže na výkon určitej činnosti, ktorá prichádza do úvahy len u takých osôb (či už fyzických alebo právnických), ktoré spôsobili škodu inému svojou prevádzkovou činnosťou. Ide o prípad osobitnej zodpovednosti, ktorú ako každú inú osobitnú zodpovednosť upravenú v Občianskom zákonníku treba aplikovať prednostne pred všeobecnou zodpovednosťou zakotvenou v § 420 Občianskeho zákonníka. Pokiaľ sú teda splnené podmienky vymedzené v tomto ustanovení na vznik zodpovednosti, treba aplikovať toto osobitné ustanovenie prednostne pred ust. § 420 Občianskeho zákonníka.

24. Zákon pojem prevádzkovej činnosti nedefinuje, jej obsah je však vykladaný ako činnosť súvisiaca s predmetom činnosti (spravidla podnikateľskej, obchodnej), ktorú fyzická alebo právnická osoba vyvíja vo forme tzv. prevádzky, teda spravidla opakovane za použitia určitých organizačných opatrení, niekedy s využitím rôznych technológií či postupov, vrátane vecí, ktorými je miesto činnosti (prevádzka)

vybavená. Tento záver je predovšetkým odôvodnený povahou a účelom tohto ustanovenia, ktoré má slúžiť predovšetkým k ochrane poškodených pred prejavmi prevádzkovej (podnikateľskej, priemyselnej, technologickej atď.) činnosti iných. K prevádzkovej činnosti v zmysle tohto ustanovenia patrí aj činnosť, ktorá bezprostredne, objektívne a fakticky predchádza alebo nadväzuje na činnosť hlavnú. Vytvárajúcim činiteľom vzniku škody je nielen samotná činnosť, ktorá má prevádzkovú povahu, ale aj akákoľvek vec použitá pri tejto činnosti.

25. Vychádzajúc z vyššie uvedeného za prevádzkovú činnosť možno považovať aj prevádzkovanie supermarketu, ako pravidelnej zárobkovej činnosti, ktorá je spojená s predajom tovaru konečnému spotrebiteľovi, teda s ponúkaním tovaru ale aj rôznych služieb (vrátane parkovania vozidiel a pod.) v budove na to vyhradenej, za pomoci zariadení a vecí, ktoré sú jej súčasťou.

26. Zákon neobmedzuje okruh vecí, s ktorých použitím je tento typ zodpovednosti spojený, preto je k nim potrebné zaradiť akékoľvek zariadenie či vybavenie prevádzkarne, v ktorej sa v rámci prevádzkovej činnosti poskytujú služby. Nemusí ísť o veci, ktoré poskytovateľ aktívne využíva pri vykonávaní prevádzkovej činnosti, avšak tieto veci musia byť do procesu poskytovania služieb (predaja tovaru) určitým spôsobom zapojené.

27. V posudzovanom prípade škoda vznikla tak, že žalobkyňa vrazila do sklenených priehľadných dverí, otvárajúcich sa na fotobunku pri tom, ako chcela nimi prejsť. Stalo sa tak v súvislosti s návštevou supermarketu žalovaného, pričom niet pochyb o tom, že v budove supermarketu sa zdržiavala za účelom využitia služieb v prevádzke žalovaného. Je nesporné, že predmetné priehľadné dvere sú súčasťou budovy, v ktorej sa nachádza supermarket žalovaného, ktorú žalovaný využíva za účelom predaja tovaru a poskytovania služieb spotrebiteľom. Niet pochyb ani o tom, že predmetné sklenené priehľadné dvere sú súčasťou budovy a predstavujú jej zariadenie, v ktorej žalovaný poskytuje ponúkané tovary a služby. Preto je potrebné podľa názoru odvolacieho súdu aj predmetné sklenené priehľadné dvere považovať za vec slúžiacu k prevádzkovaniu predmetného supermarketu, teda za vec použitú pri tejto prevádzkovej činnosti v zmysle ust. § 420a ods. 1 písm. a) Občianskeho zákonníka.

28. Pokiaľ škoda na zdraví žalobkyne bola spôsobená pri tom, ako narazila do predmetných sklenených priehľadných dverí, nešlo síce o dôsledok prevádzkovej činnosti samotnej, avšak pretože škoda bola vyvolaná vecou použitou pri prevádzkovej činnosti, tak bez ohľadu na to, ako ku konkrétnej škode došlo, je naplnená podmienka zvlášť kvalifikovanej udalosti ako podmienka zodpovednosti v zmysle § 420a ods. 1 písm. a) Občianskeho zákonníka.

29. Nesprávne postupoval preto súd prvej inštancie, pokiaľ na daný prípad aplikoval ust. § 420 Občianskeho zákonníka o všeobecnej zodpovednosti, keď nesprávne dospel k záveru, že ust. § 420a Občianskeho zákonníka na daný prípad nedopadá.

30. Za nesprávny považuje odvolací súd aj názor súdu prvej inštancie, že v danom prípade nie je daná príčinná súvislosť medzi prevádzkovou činnosťou a škodou spôsobenou touto prevádzkovou činnosťou. Dôkazné bremeno o preukázaní príčinnej súvislosti spočíva na poškodenom, v našom prípade na žalobkyni. V danom prípade podľa názoru odvolacieho súdu žalobkyňa v konaní dostatočne preukázala existenciu príčinnej súvislosti medzi prevádzkovou činnosťou a škodou jej spôsobenou, keď dokázala, že práve prevádzkovou činnosťou opisom udalostí vyššie popísaných jej bola škoda na zdraví spôsobená.

31. Vychádzajúc z ods. 3 ust. § 420a Občianskeho zákonníka príčinná súvislosť nie je daná vtedy, ak je daný jeden z liberačných dôvodov uvedený v tomto odseku, t.j. ak škoda bola spôsobená neodvratiteľnou udalosťou, ktorá nemá pôvod v prevádzke, alebo ak škoda bola spôsobená vlastným konaním poškodeného.

32. Odvolací súd nepovažuje za správne právne úvahy súdu prvej inštancie, ktorý uzavrel, že v danom prípade bola škoda spôsobená vlastným konaním poškodenej.

33. Súd prvej inštancie svoje úvahy v tomto smere odôvodnil tým, že žalobkyňa nevenovala dostatočnú pozornosť pri prechádzaní sklenenými priehľadnými dverami (sklopenie zraku) a práve táto okolnosť bola dôvodom jej zranenia.

34. Naznačené úvahy súdu prvej inštancie neboli podložené žiadnym vykonaným dôkazom, išlo teda o ničím nepodložené úvahy a navyše ani nemôžu ovplyvniť rozhodnutie vo veci. Existenciu liberačných dôvodov preukazuje v súdnom konaní prevádzkovateľ. V danom prípade z výsledkov vykonaného dokazovania nemožno vyvodiť, žeby škoda bola výsledkom konania samotnej žalobkyne ako poškodenej. V priebehu súdneho konania totiž nevyšli najavo žiadne také skutkové okolnosti na strane žalobkyne ako poškodenej, ktoré by boli príčinou, poprípade jednou z príčin vzniku škody.

35. Ako vyplynulo z výsledkov vykonaného dokazovania žalobkyňa pri prechádzaní sklenenými priehľadnými dverami neporušila žiadnu svoju povinnosť, a to ani preventívnu v zmysle § 415 Občianskeho zákonníka. Z dokazovania vykonaného pred súdom totiž nevyplývajú žiadne také okolnosti, ktoré by svedčili o prekročení rámca bežného správania sa žalobkyne ako osoby prechádzajúcej cez dvere otvárajúce sa na fotobunku. Samotná tá skutočnosť, že žalobkyňa predtým ako prešla cez dvere zastala a urobila náhly pohyb smerom k dverám, nemožno považovať za takú činnosť, ktorá by sa vymykala bežnému prechodu cez dvere opatrené fotobunkou. Dôvodom nárazu žalobkyne do dverí bolo technické zlyhanie, keďže senzory, ktorými sú dvere opatrené, nezachytili prítomnosť a pohyb žalobkyne, v dôsledku čoho nedošlo k otvoreniu posuvných priehľadných sklenených dverí a ktorá skutočnosť bola príčinou, že žalobkyňa do týchto dverí narazila a spôsobila si úraz.

36. Ako vyplýva z vyššie uvedeného, v danom prípade neboli zistené žiadne dôvody pre aplikáciu ust. § 420a od. 3 Občianskeho zákonníka, preto odvolací súd dospel k záveru, že za škodu na zdraví spôsobenú žalobkyňou zodpovedá žalovaný.

37. Pokiaľ ide o výšku škody, súd prvej inštancie v tomto smere vykonal potrebné dokazovanie, ktoré nebolo potrebné v priebehu odvolacieho konania zopakovať alebo doplniť, preto odvolací súd vychádzajúc z dôkazov vykonaných pred súdom prvej inštancie a dospel k záveru, že žalobkyňu patrí náhrada škody na zdraví v zmysle § 444 Občianskeho zákonníka titulom náhrady bolestného vo výške uvedenej vo výroku rozsudku.

38. Podľa ust. § 1 zákona č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia a zmene ďalších právnych predpisov (ďalej len „zák.č. 437/2004 Z.z.“), tento zákon ustanovuje: a) podmienky priznania a poskytovania náhrady za bolesť a náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia, b) vydávanie lekárskeho posudku o bolestnom a sťaženi spoločenského uplatnenia a jeho náležitosti, c) zásady na hodnotenie bolesti a zásady na hodnotenie sťaženie spoločenského uplatnenia.

39. Podľa § 3 ods. 1, 2 vyššie spomínaného zákona, náhrada za bolesť sa poskytuje jednorázovo; musí byť primeraná zistenému poškodeniu na zdraví, v priebehu liečenia alebo odstraňovaní jeho následkov. Náhrada za bolesť sa poskytuje na základe lekárskeho posudku (§ 7a § 8). Sadzby bodového hodnotenia za bolesť sú ustanovené v prílohe č. 1, I a III časti.

40. Pri určení výšky náhrady za bolesť odvolací súd vychádzal z celkového počtu bodov, ktorým sa bolesť v prípade žalobkyne ohodnotila v lekárskom posudku zo dňa 01.06.2012 vyhotoveného MUDr. Michalom Vargom, traumatológom, ktorý predložila žalobkyňa spolu so žalobou. Vychádzajúc z obsahu tohto lekárskeho posudku celkový počet bolestného bol stanovený vo výške 48 bodov za zlomeninu nosovej kosti s posunom a tržnou ranou.

41. Vychádzajúc z ust. § 5 ods. 2 zákona č. 437/2004 Z.z. sa výška náhrady za bolesť určuje sumou 2 % z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky zistenej Štatistickým úradom Slovenskej republiky za kalendárny rok predchádzajúci roku, v ktorom vznikol nárok na náhradu podľa ods. 1, za jeden bol a výsledná suma sa zaokrúhli na najnižšie celé euro smerom nahor. Priemerná mesačná mzda zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky zistená Štatistickým úradom Slovenskej republiky predstavovala za rok 2011 sumu 786,- eur. Výška jedného bodu tak predstavuje 15,72 eur.

42. Vychádzajúc z ohodnoteného počtu bodov (48) tak náhrada za bolesť predstavuje 755,- eur (48 x 15,72).

43. Žalobkyňa v tomto konaní uplatnila okrem bolestného aj náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky, ktorými sú náklady za vydanie lekárskeho posudku o bolestnom vo výške 7,- eur a náklady vo výške 61,74 eur, ktoré bola nútená vynaložiť titulom úhrady tarifnej odmeny za poskytnuté právne služby v súvislosti so spísaním výzvy na úhradu bolestného jej právnym zástupcom (predžalobnej výzvy zo dňa 18.06.2012), ktorú doručila žalovanému doporučené dňa 21.06.2012.

44. V zmysle § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka príslušenstvom pohľadávky sú aj náklady spojené s jej uplatnením.

45. Nakoľko náklady, ktorých náhradu žalobkyňa uplatnila v tomto konaní sa týkajú jej pohľadávky voči žalovanej a odvolací súd ich považoval aj za účelne vynaložené na to, aby mohla predmetnú pohľadávku uplatniť aj v súdnom konaní, dospel odvolací súd k záveru, že náhrada týchto nákladov žalobkyni patrí, preto žalobu v tejto časti považoval za dôvodnú.

46. Vychádzajúc z týchto úvah odvolací súd v súlade s § 388 C.s.p. zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni 823,74 eur, ako vyplýva z výroku tohto rozsudku.

47. Spolu s istinou súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni aj úroky z omeškania tak, ako vyplýva z výroku tohto rozsudku.

48. Žalobkyňa v konaní preukázala, že predžalobnou výzvou zo dňa 18.06.2012 vyzvala žalovaného, aby jej v lehote 10 dní zaplatil náhradu za bolesť vo výške 755,- eur a náhradu nákladov za vydanie lekárskeho posudku vo výške 7,- eur. Z doručky oboznámenej na pojednávaní súdom prvej inštancie dňa 27.11.2012 vyplynulo, že zásielka bola doručovaná žalovanému doporučené a ním prevzatá 21.06.2012. Uplynutím 10. dňa od doručenia tejto výzvy sa tak žalovaný dostal do omeškania s plnením žalobkyni, preto odvolací súd stanovil počiatok omeškania s úhradou sumy 762,- eur od dňa nasledujúceho uplynutím 10. dňa po doručení výzvy, t.j. od dňa 02.07.2012. Pokiaľ ide o zaplatenie nákladov spojených s vyplatením odmeny za poskytnuté právne služby vo výške 61,74 eur, žalobkyňa nepreukázala, žeby vyzvala žalovaného na úhradu tejto sumy predtým, ako mu bola doručená žaloba. Žalovanému bola doručená žaloba dňa 01.10.2012, preto počnúc nasledujúcim dňom odvolací súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni úroky z omeškania tak, ako vyplýva z výroku tohto rozsudku. Výšku úrokov z omeškania vyvodil z nar. vlády č. 586/2008 Z.z., v zmysle ktorého sa zákonná výška úrokov z omeškania počíta tak, že k základnej úrokovej sadzbe ECB sa pripočíta 8 percentuálnych bodov.

49. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd zmenil rozsudok aj pokiaľ ide o príslušenstvo pohľadávky v súlade s § 388 C.s.p. tak, ako vyplýva z enunuciátu tohto rozhodnutia.

50. Pokiaľ ide o nárok žalobkyne v zostávajúcej časti, týkajúcej sa úrokov z omeškania z dôvodov vyššie uvedených, odvolací súd tento nárok nepovažoval za odôvodnený, preto rozsudok v zostávajúcej zamietajúcej časti potvrdil podľa § 387 ods. 1 C.sp. ako vecne správny.

51. O trovách prvostupňového a odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle § 396 ods. 2 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1, 2 C.s.p. tak, že žalobkyni priznal plnú náhradu trov konania voči žalovanému. Žalobkyňa bola v konaní neúspešnou len v pomerne nepatrnej časti, týkajúcej sa časti úrokov z omeškania, preto jej priznal plnú náhradu trov konania voči žalovanému a to tak v prvostupňovom ako aj v odvolacom konaní.

52. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).